

פת ומישחקו זיכה אותו בפרסים רבים, אבל אישית, כאילו נשבר. שנה לאחר מכן, כאשר עיתונאי העז להדליף את האינפורמציה על נישואיו לאלזה, הוא נטל עימו חבר, והיכה את העיתונאי עד זוב דם. הן פרשה הגיעה לערכאות וכל התנצלויותיו של דוואר, יותר, לא עזרו. את יחסיו עם המדיה הוא קילקל סופית. עם זאת, נדמה היה שהקאריירה שלו לא זרה מעולם כמו אז. תוך ימים אחדים צריך היה להתחיל בצילומי סרטו החדש של קלוד ללוש, אדית ומארסל, פרשת אהבתם של אדית פיאף ואלוף-העולם באיג' רוף, מארסל סרדאן. דוואר האמין בכנותו שהיה תפקיד חייו, הן בשל דמיונו האישי לסרדאן, הן בשל החשיבות הרבה שהקדיש ללוש לסרט. שנועד להימשך ארבע שעות. שעתים בלבד לפני שהתאבד, עוד סעד עם הבימאי אחרי שהצטלם ב"בוקר לצילומי-פירסומת לסרט, ותיכנן, ב" אותו ערב, להמשיך במישטר האימונים הרקדני שכה על עצמו, כדי שיהיה אמין בתפקיד של מתאגרף. מה קרה לו בדרוכו הביתה, זאת תעלומה שאיש לא פתר, ביי תמים.

פמיום קשים כמה עיתונאים טוענים בפה מלא כי ההתמכרות של דוואר לסמים קשים, פרשה שנמשכה כבר זמן רב, היא שגרמה לסופו הטראגי. אמנם, כך הם אור מרים, הוא ניסה להפסיק כמה פעמים, אבל

פאטריק דוואר ב"יצאנית בע"מ"
במצבירוח טוב

כל משבר חדש, כל רגע של ספק — והוא היה איש אכול ספקות וחודרות — גרר אותו חזרה אל ההתמכרות. "צריך לומר את הדברים האלה בצורה גלויה", טוען ה"עיתונאי (שהוא גם בימאי קולנוע) פיליפ לאברו, "כי יש בכך לקח חשוב לאחרים." אבל, כדברי דפארדייה, לא הסם הוא שקטל את פאטריק דוואר, אלא המתח הנפשי הרב בלתי-פוסק, הפחדים והחששות שדחפו אר תו לזרועות הסם, הם האחראים לכך. מורו, החודש עומד לעלות על מסכי הקולנוע בפאריס סרטו האחרון של דוואר, גן עדן לכוזם. בסרט הוא מגלם סוכך כטיח שמתאבד, על המסך, ההתאבדות גיר כשלה, ומובילה לקומדיה. בחיים, לא היה בימאי שיפסק את הצילום בזמן.

תדרוך

חובה לראות:

תל אביב — חמים וטעים, האדומים, ממא עד מוצרט.

ירושלים — בננות, קבב-העץ.

תל אביב

*** **ממא עד מוצרט** (מוסיקה) און תל-אביב, ארצות-הברית) — סרט דו-קומטרי מעולה, מהנה וגם משעשע על מסעו של הכנר בן המערב אייוק שטרן בסין האדומה. זה יכולה המוסיקה לגשר בין התרבויות? או השאלה שהסרט מנסה להשיב עליה.

ירושלים

*** **קבבני עץ** (סמדר, איטליה) — תייה של מישפחת איכרים איטלקית בסוף המאה שעברה מונצחים במצלמתו המצויינת של הבימאי ארמנו אולמי. הרחפת של התסריס אינה גרועת מעדי-נותה של התוצאה.

על הוליווד ועל נבזויותיה

מהומה בהוליווד (לימור, תל-אביב, ארצות-הברית) — מאחרי השם הסתמי הזה מסתתרת אחת הסטירות הנבזיות שנעשו על עיר הסרטים. האחראי לחיסול חשבונות פראי זה הוא בימאי ותיק, מנוסה ומכיר את הנושא על בוריו, בלייק (הפנתר הוורוד, 10) אדוארדס. התסריט, שהוא מלא וגדוש רמזים אוטוביוגרפיים, מספר על מפיק מצליח, שכל חייו עסק בנושאים בטוחים, עד אשר נכשל כישלון מחפיר דווקא בהפקת-היוקרה שלו, מעין סופר מרי פופינס, הבנוי כולו על הקסם של רעיותו, שחקנית הידועה גם כ"חמודה של אמריקה".

כשעולמו חרב עליו, מנסה המפיק להתאבד, אחרי-כך צץ במוחו רעיון גאוני, להפוך את אותו הסרט שנכשל לסרט מצליח, בכך שיפשה את הכוכבת מול המצלמות, והרי אין איש, שלא ירצה לחזות בשירה של החמודה, והסרט פדלג במהירות מסחררת משלב אחד של טירוף למישנהו, כאשר אדוארדס אינו חס על אף היבט של תעשיית החלומות, הרקובה והמנוונת מן הראש ועד לקרביים, ספוגה באלכוהול, בסמים, בשינאה עצמית, ומה שגרוע ביותר, בהתעלמות מוחלטת מכל מה שקורה מחוצה לה.

העובדה שאדוארדס משתמש באשתו החוקית, ג'ולי אנדריוס, בתפקיד הראשי, מתוך מודעת לכך שהיא סבלה מן הבעיות שיש גם לשחקנית בסרט, קרי תדמית שאי אפשר להשתחרר ממנה, החיצים הברורים המופנים אל עבר אנשים מוכרים כמו רוברט אוונס, שהיה בזמנו מנהל-

רוברט וובר: במהירות מסחררת

ההפקות של פאראמונט, או אפילו אל עצמו (ריצ'ארד בועות מאליגן מגלם את בן דמותו של אדוארדס על המסך) — כל אלה מוסיפים לסרט מידה רבה של אותנטיות.

בהקרנות הראשונות לביקורת, חסרה היתה בסרט ההלווייה הסוריאליסטית, שבו הוא צריך להסתיים. אחרי שמדור זה התרועע על כך, הובאה גרסה מלאה, ועכשיו צריך לראות מה בדיוק יצגו לפני הקהל הרחב. כדאי לשאול לפני שנכנסים לקולנוע.

על ניסים ועל פעלולים

התנגשות הטיטאנים (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — אגדת פרסאוס ואנדרומה היתה שייכת פעם למיתולוגיה היוונית. אלא שזה היה מצב זמני, עד אשר באה הוליווד ואימצה את האגדה לעצמה, תוך כדי שינויים מרחיקי-לכת, שצריכים להתאים את האגדה למיסגרות הקולנוע. התוצאה היא סרט שממנו לא יוכל איש ללמוד משהו על העולם העתיק ואמונותיו, אבל לפחות יוכל לחזות בניסים ובנפלאות של מחלקת האפקטים המיוחדים, שהמצאה מיפלצות מכל הסוגים, והצליחה להתניע אותן במידה רבה של יעילות.

פרסאוס היה בנו של זאוס, מלך האלים, שהתחפש למטר של זהב כדי לפתות את דאנאה, בתו של מלך ארגוס. עד כאן, מסכימים הסרט והמיתולוגיה זה עם זה. מכאן והלאה, יש לכל אחד דעות משלו על מה שקרה או לא קרה, למשל על הסיבה שהניעה אותו לחפש את המדוזה ולכרות את ראשה, או על הדרך שבה זה התבצע, או על זהותו של פגסוס, הסוס המעופף, פעם דגם יחיד במינו, ובסרט הזה, שריד אחרון מעדן שלם.

אשר לצוות הכוכבים הזוהרים המופיעים בסרט, מוטב להזהיר מראש שלורנס אוליביה, קליר בלוס, אורסולה אנדרס ומאגי סמית, כולם אלים באולמפוס, הם בעלי תפקיד-אורח, ואינם שוהים על המסך יותר מעשר דקות.

ניל מקארתי: אהבה לנסיכה אנדרומדה

את עיקר המעמסה וההתמודדות עם המיפלצות משאירים להארי האמלון הצעיר (בן זוגה של הגברת אנדרס, לשעבר) כאשר ברג'ס מרדית עוזר לידו, כמשורר יפואי מן התקופה הקדומה. חלק נכבד מן העלילה מתרחש אמנם ביפו (משום שאנדרומדה היתה בתם של מלכי המקום). המראה בסרט אמנם אינו מזכיר את השטח הגדול בשום פנים ואופן, אבל מי מתעקש על פרטים קטנים שאלה?

על השריר ועל החרב

קונן הברבארי (מוגרי, תל-אביב, ארצות-הברית) — אם כי גם כאן מדובר בעבודה מרוכזת של מחלקת האפקטים המיוחדים, הרי שסרט זה של ג'ון מיליוס שונה ביסודו מהתנגשות הטיטאנים. כאן, במקום להתייחס למיתוסים כאל אגדות מצויות מן האצבע המיועדות לאינטליגנציה של בן שנתיים, מנסה התסריטאי, בימאי ליצור עולם שלם אשר יהיה מציאותי ככל האפשר, תוך כדי כך שהוא שונה לחלוטין מן העולם שבו אנו חיים כיום.

התוצאה מעניינת בהחלט — מסע בתוך עולם ניאנדרטלי עם סיפור, אשר בשינויים מעטים ביותר, יכול להתיקל על הדעת היום, או בימי הביניים, או ביוון העתיקה. בקיצור, סיפור בעל מרכיבים אנושיים, ומשום כך הולם כל תקופה. גיבור הסרט, קונן, שנישבה כילד והיה לעבד, הצליח בזכות שריריו לעלות בדרגה ולהפוך ללודר, ואחרי כך ניתק מעל עצמו את השלשלות, יצא אל החופש, חי מן התעוזה שלו וכל מעייניו נקמה באיש שגרם לאסון ששיעבד אותו לזרים.

יש בהחלט ניסים ונפלאות בעולם של קונן: מכשפות הנזרקות לאש, נחש-ענק השומרים על אוצרות, רוחות-רפאים המנסים להשתלט על גוף של פצוע, נחשים ההופכים

ארנולד שווארצנגר: חגיגה אלימה

לחיצים ארסיים. אבל בדרך שבה מציג מיליוס את כל הדברים האלה, אפשר בהחלט להתייחס למראה העניינים כביטוי לאמונות התפלות ולהסברים התת-הכרתיים של האדם הפרימיטיבי, אשר ניסה לפרש את העולם סביבו. ציוד אולי להזהיר מראש שמדובר בסרט אלים מאוד, מלא פעולה פיזית, המתאים למסורת המאצ'ו האמריקאית.